

**STRANGER
THINGS**

БЯГСТВОТО НА
МАКС

Брена Йованоф

Превод от английски език

Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Stranger Things: Runaway Max*

Copyright © 2019 Netflix Inc.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Милена Александрова

Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2339-4

*За всички дръзки момичета и изпълнени
с надежда момчета
и за В. – моето най-странно нещо.*

ПРОЛОГ

Подът на автогарата в Сан Диего беше почти изцяло покрит с фасове от цигари. Някога, много отдавна, сградата сигурно бе изглеждала доста впечатляващо – като Гранд Централ в Ню Йорк или някоя от другите огромни гари, които даваха по разни филми. Сега обаче беше посивяла и приличаше на склад, пълен със смачкани рекламни брошури и пияници.

Наближаваше полунощ, но лобито беше претърпкано. До мен имаше стена от шкафчета с ключалки, която стигаше чак до дъното на залата. Под вратичката на едното се процеждаше някаква течност, сякаш нещо се беше разляло вътре, и сега капеше по пода. Усещах как подметките на обувките ми започват да лепнат.

От отсрещната страна на лобито имаше няколко автомата за напитки, а в ъгъла беше разположен и бар, където неколцина кльошави, брадясали мъже тръскаха цигарите си в поставените пред

тях пепелници, привели рамене над халбите си с бира, като гоблини. Пушекът придаваше странен вид на въздуха, като че ли наоколо бе плъзнала мъгла.

Забързах покрай стената от шкафчета, свела глава в опит да не се набивам на очи. Докато още се намирах у дома и си представях как ще се развие тази сцена, бях сигурна, че ще успее да се слее с тълпата без проблем. Но сега, когато наистина бях тук, се оказваше по-трудно, отколкото бях смятала. Надявах се хаосът и огромните размери на залата да ме прикрият. Все пак това беше *автогара*. Трябваше да има и други пътници, прекалено малки за шофьорска книжка, освен мен.

Лесно беше да остана незабелязана на улицата или в училище – дванайсетгодишна, с обикновен ръст, обикновено телосложение, обикновено лице и дрехи. Всичко в мен беше напълно обикновено, с изключение на косата ми, която бе дълга и червена – най-отличителната ми черта. Вързах я на конска опашка и се постарях да продължа да вървя така, сякаш знам отлично накъде съм се запътила. Трябваше да си взема шапка.

Когато се приближих към гишетата за билети, забелязах две по-големи момичета със зелени сенки за очи и еластични къси поли да спорят с мъжа зад стъклото. Косите им бяха така накъдрени и бухнали, фиксирани с помощта на тонове спрей за обем, че приличаха на облаци захарен памук.

– Хайде де, човече – каза едната, като обърна чантичката си наобратно и успя да изсипе на

перваза на гишето едва няколко дребни монети. – Толкова ли не можеш да направиш компромис? Не ми достигат само кинта и петдесет.

Лицето на мъжа, облечен в протъркана хавайска риза, придоби саркастично, макар и все още отегчено изражение:

– Това гише на благотворителен център ли ти прилича? Няма пари, няма билет.

Бръкнах в джоба на якето си и прокарах пръсти по онзи, който бях купила преди малко. Икономична класа, от Сан Диего до Лос Анджелис. Бях платила за него с една двайсетачка от кутията за бижута на мама, а касиерът ме беше удостоил със съвсем бегъл поглед.

Ускорих крачка, стиснала скейтборда си под мишница, и продължих да се придържам възможно най-близо до стената. За секунда ми мина през ума колко готино би било да го пусна на пода и да се стрелна с него между пейките. Но не го направих. Едно погрешно движение и дори тази сбирщина окъснели отрепки щеше да забележи, че не ми е тук мястото.

Почти бях стигнала до дъното на лобито, когато тълпата зад мен се размърда неспокойно. Обърнах се. Двама мъже в бежови униформи бяха застанали до автоматите за напитки и оглеждаха морето от лица. Дори от отсрещния край на залата виждах как лъщят значките им. Ченгета.

Високият имаше нервни, светли очи и дълги, кльощави ръце, които го караха да прилича на паяк. Разхождаше се напред-назад между пейките по типичния за ченгетата начин – с оная бавна,

нафукана походка, която сякаш казва: „Може и да съм хърбава клечка с неприятна физиономия, но аз съм този със значката и пистолета“. Напомняше ми на пастрока ми.

Ако успееш да стигна до дъното на лобито, можеш да се изнижа и да ида в автобусното депо. Да се смеся с тълпата и да изчезна от погледа им.

Пропадналите типове на бара превиха още по-ниско рамене над бирите си. Единият смачка недопушената си цигара, измери ченгетата с продължителен, мръснишки поглед и се изхрани на пода между краката си. Момичетата на гишето за билети бяха спрели да спорят с продавача и се правеха на дълбоко заинтригувани от гледката на собствените си изкуствени нокти, но въпреки това изглеждаха доста изнервени от присъствието на полицаи Хърба. Може би и те имаха доведени бащи като моя.

Ченгетата застанаха в средата на лобито и започнаха да се оглеждат наоколо, присвили очи, сякаш издирваха нещо. Може би изгубено дете. Или улична шайка дребни хулигани, тръгнали да си търсят белята. Или някой, избягал от дома.

Наведох глава и се приготвих да се шмугна сред множеството. Тъкмо понечих да изляза на терминала, когато някой се прокашля и усетих как една огромна, тежка ръка ме стисва над лакътя. Обърнах се, вдигнах очи и срещнах погледа на трети полицаи. Той оголи зъби в отегчена, бездушна усмивка, която не достигаше до очите му.

– Максин Мейфийлд? Ела с мен, ако обичаш.

Лицето му беше сурово и загрубяло и изглеждаше така, сякаш вече десетки пъти е казвал същото на други деца.

– Семейството ти се е поболяло от тревога заради теб.

ПЪРВА ГЛАВА

Небето се беше прихлупило така ниско над нас, че сякаш опираше върховете на сградите в центъра на Хокинс. Светът прехвърчаше покрай мен, докато трополях по тротоара. Набрах още по-висока скорост със скейтборда, заслушана в свистенето на колелата и приглушеното бумтене, което съпровождаше всяка дупка по асфалта. Следобедът беше мразовит и ушите вече ме боляха от студа. Откакто бяхме пристигнали в града преди три дни, времето си оставаше все така неприветливо.

Постоянно поглеждах нагоре в очакване да зърна ярката синева на Сан Диего. Всичко тук обаче беше бледо и мрачно и небето изглеждаше безцветно дори когато слънцето се покажеше. Хокинс, Индиана – домът на ниските, сиви облаци, пухените якета и зимата. Дом, който беше и... мой.

„Мейн Стрийт“ беше отрупана с украса по случай Хелоуин и витрините на магазините бяха

пълни с ухилени тикви. Фалшиви паяжини и хартиени скелети висяха по прозорците на супермаркета. Стълбовете на всички улични лампи бяха увити с гирлянди в черно и оранжево, които се развяваха на вятъра.

Бях прекарала следобеда в центъра за аркадни игри „Палас“, където играх „Диг Дъг“, докато не ми свършиха монетите. Тъй като майка ми не обичаше да пиляя пари за видеоигри, когато бяхме у дома, в Калифорния, можех да играя само заедно с татко. Той ме водеше в залата за боулинг, а понякога и в обществената пералня, където имаше автомати за „Пакман“ и „Галага“. Понякога ходех и в аркадния център „Джой Таун“ в мола, макар че игрите там все ти гълтаха монетите, а и беше пълно с метъли с прокъсани дънки и кожени якета. Но пък имаха „Пол Позишън“, която беше по-добра от всички останали състезателни игри с коли и разполагаше с кормило, сякаш караш наистина.

Центърът за аркадни игри в Хокинс представляваше широка, ниска сграда с неоновии надписи над прозорците и яркожълт навес отпред (макар че стените под цветната боя и веселите светещи табели бяха от алуминий). Имаха „Драгънс Леър“ и „Донки Конг“, както и „Диг Дъг“, в която бях най-добра.

Бях прекарала целия следобед в опити да подобря най-високия резултат на „Диг Дъг“, но след като най-накрая въведох името си на първото място в класацията и установих, че нямам повече монети, започнах да се чувствам някак неспокой-

на, сякаш имах нужда да се пораздвижа, затова излязох и подкарах скейтборда към центъра с намерението да направя първата си обиколка на Хокинс.

Оттласнах се още по-бързо с крак и подминах с трополене малък ресторант, железария, магазин за електроника и едно кино. Изглеждаше много малко, сякаш разполагаше само с една зала, но фасадата му беше лъскава и напомняше на старовремските кина – с голям навес, отрупан със светещи табели, като някой боен кораб.

Единствените моменти, в които няхах нищо против да си седя кротко, бяха, докато зяпах някакъв филм. Най-новият плакат на витрината на тукашното кино беше на „Терминатор“, но вече го бях гледала. Историята доста си я биваше. Един робот от бъдещето, който изглежда като Арнолд Шварценегер, се връща назад във времето, за да убие сервитьорка на име Сара Конър. Отначало тя изглежда като обикновена жена, но после се оказва, че е страшно печена и може да се бие страшно. Хареса ми, макар че не беше точно филм на ужасите – нещо в него обаче ме накара да се почувствам странно разочарована. Нито една от жените, които познавах, не приличаше на Сара Конър.

Тъкмо минавах покрай една заложна къща – до която бях стигнала, след като подминах магазин за мебели и пицария с брезентов навес на червени и зелени райета – когато нещо малко и тъмно се стрелна по тротоара пред мен. На сивата следобедна светлина ми заприлича на котка и едва

смогнах да си помисля колко е странно това и как нямаше никакъв шанс да видиш котка в центъра на Сан Диего, когато изведнъж залитнах и се стоварих по корем.

Бях свикнала да падам, но първата секунда след спъването винаги е стряскаща. Когато загубех равновесие, се чувствах така, сякаш целият свят се преобръща и изплъзва изпод краката ми. Стоварих се на асфалта така тежко, че усетих уда-ра със зъбите си.

Карах скейтборд от цяла вечност – откакто най-добрият ми приятел, Нейт Уокър, и брат му, Сайлърс, отидоха на почивка във Венис Бийч с родителите си, когато бяхме в трети клас, и се върнаха, преливащи от ентузиазъм и истории за скейтърската банда „Зи Бойс“ и разните скейтърски магазини в квартала Догтаун. Карах от деня, в който открих самозалепващата се шкурка за борд и марката „Мадрид“ и се спуснах за пръв път по булевард „Сънсет Хил“ – деня, в който за пръв път разбрах какво е да се носиш толкова бързо, че очите ти да се насълзят и сърцето ти да се качи в гърлото.

Асфалтът на тротоара беше студен. В продължение на секунда останах да лежа по корем – имах усещането, че гърдите ми са кухи, и целите ръце ме боляха. Лакътят ми бе пробил ръкава на пуловера, а ожулените ми длани сякаш се бяха сгорещили. От котката нямаше и следа.

Тъкмо се бях превъртяла по гръб и се опитвах да седна, когато от един от магазините изскочи слаба жена с тъмна коса. Появи се толкова бър-

зо, че ме изненада почти колкото присъствието на котката в центъра на града. Когато бях в Калифорния, на никого не би му хрумнало да изтича навън, само за да провери дали съм добре, но това беше Индиана. Мама ми беше казала, че хората тук са по-мили. Жената вече беше коленичила до мен и ме гледаше с огромните си, тревожни очи. Мястото, където лакътят ми беше пробил пуловера, кървеше леко. Ушите ми сякаш звънтяха. Жената се наведе, притеснена.

– О, ръката ти. Сигурно много боли – рече тя, а после вдигна поглед към мен и попита: – Лесно ли се плашиш?

Аз се втрених в нея. „Не“, искаше ми се да отвърна, и би било истина – във всеки смисъл на думата. Не се страхувах от паяци или кучета. Вървах сама из града в тъмното, карах скейтборда си дори през дъждовния сезон, когато по улиците рукуваха цели реки, и не се тревожех, че може да ме нападне някой убиец или че някоя внезапна вълна ще ме събори. А когато майка ми и пастрокът ми съобщиха, че ще се местим в Индиана, събрах няколко чифта чорапи и бельо и два чифта дънки в раницата си и се отправих към автогарата, за да избягам в Лос Анджелис сама. Беше такъв абсурд да питаш напълно непознат човек дали се плаши лесно. От какво? За миг останах неподвижна, както си седях на сред тротоара с мръсни длани и пулсиращ от болка лакът, присвила очи към нея.

– Какво?

Тя се пресегна към дланта ми и изчисти

полепналите по нея ситни камъчета. Ръцете ѝ бяха по-тънки и загорели от моите, с напука-на около кокалчетата кожа и нокти, изгризани до живеца. В сравнение с тях моите изглеждаха още по-бледи и осеяни с лунички. Тя продължаваше да ме гледа със същото нервно, неспокойно изражение, все едно аз бях онази, която се държеше странно.

– Просто се чудех дали не ти става лошо, като видиш кръв. Понякога се случва. Трябва да промиеш раната, за да не се инфектира.

– О – поклатих глава аз. Продължавах да имам чувството, че дланите ми са пълни с огнени искрици. – Не. Не ми става лошо, имам предвид.

Тя се наведе към мен и тъкмо се готвеше да каже още нещо, когато изведнъж замръзна на място, а очите ѝ още повече се разшириха от изненада. И двете вдигнахме глави, щом ревът на двигател отекна по цялата улица.

Един светлосин шевролет „Камаро“ профуча покрай светофара на „Оук Стрийт“ и наби спирачки до нас. Жената се извърна през рамо, за да види какво става, но на мен вече ми беше ясно.

Завареният ми брат, Били, се беше облегнал на шофьорската седалка с ръка, мързеливо опряна на кормилото. Чувах как музиката дъни в купето, приглушена от затворените прозорци. Дори седнала на тротоара можех да различа блещукането на обещата му. Беше вперил поглед в мен с привичната си безизразна, празна физиономия – с леко притворени клепачи, сякаш го отегчавах до непоносимост – но под нея се долавяха острите

очертания на нещо опасно. Когато го видех такъв, усещах как лицето ми почервява като домати и ми се приисква да се скрия. Бях свикнала с начина, по който ме гледаше – сякаш представлявах боклук, който иска да изчегърта от подметката си – но винаги ми се струваше още по-лошо, когато го правеше пред друг, като например тази нервна, мила жена, която изглеждаше като нечия майка.

Изтрих парещите си длани отстрани в дънките си и се наведох да си взема скейтборда. Били отпусна глава назад и отвори уста. Миг по-късно се наведе през седалката и свали стъклото на прозореца. Парчето на „Куайт Райт“ огласи още по-силно мразовитата улица.

– Качвай се.

• • •

Някога, през първите две седмици на един април, смятах камарото за най-готиното нещо, което някога бях виждала. Имаше дълго, хищно тяло като на акула, с гладка, лъскава повърхност и остри ъгли. Беше кола, с която да обереш някоя банка. Били Харгроув беше също толкова бърз и опасен, колкото колата. Носеше яке от избелял деним и притежаваше лице на филмова звезда. По онова време той още не беше Били, а само една мъглява идея за това в какво ще се превърне животът ми. Баща му, Нийл, се готвеше да се ожени за майка ми и щом всички се преместехме заедно, Били щеше да ми стане

брат. С нетърпение очаквах пак да имам семейство.

След развода баща ми беше избягал в Лос Анджелис, така че се виждах с него най-вече за помаловажните празници или когато идваше в Сан Диего по работа и майка ми не можеше да измисли причина да ми забрани. Майка ми, разбира се, още беше до мен – но по един безпътен, изменчив начин, на който не можех да разчитам. Тя открай време ми се струваше някак неопределена, но след като баща ми изчезна, положението се влоши още повече. Беше тъжно как личността ѝ се претопяваше, така че винаги да пасва на мъжа, с когото излизаше в дадения момент.

Първо се появи Дони, който получаваше помощи за инвалиди заради проблемите си с гърба и не можеше да се наведе да изхвърли кофата за боклук. В събота и неделя ни правеше палачинки с шоколад и разказваше плоски шеги, а един ден избяга със сервитьорка от местната закувалня. След Дони беше ред на Вик от Сейнт Луис, на Гъс, който имаше едно зелено и едно синьо око, и на Айвън, който обичаше да рови между зъбите си с върха на джобно ножче. Нийл беше различен. Караше бежов пикап „Форд“, ризите му винаги бяха добре изгладени, а мустаците му го караха да прилича на някой сержант от армията. И искаше да се ожени за майка ми.

Останалите бяха загубеняци, но временни загубеняци, така че няхах нищо против. Някои бяха смешни, други – чаровни или приятелски настроени, но с времето около тях винаги се на-

трупваха най-различни неприятности. Закъсняваха с наема си, претърпяваха тежка катастрофа с колата си или пък се напиваха и завършваха нощта в ареста. В крайна сметка, винаги си тръгваха, или пък майка ми ги изгонваше. Не ми беше особено мъчно. Дори най-свестните бяха доста жалки. Нито един не беше готин като татко, но като цяло ги биваше. Някои дори бяха мили.

Както вече казах, Нийл беше различен. Бяха се запознали в банката. Майка ми работеше на гише там – седеше зад едно зацапано стъкло и раздаваше бланки за депозити и близалки, ако клиентите водеха малко дете със себе си. Нийл беше охранител и прекарваше цялата си смяна на пост пред входната врата. Сподели, че тя му приличала на Спящата красавица, застанала от другата страна на стъклото – или може би на някоя старовремска картина в рамка. Обясни го така, сякаш би трябвало да звучи романтично, но аз не виждах защо. Спящата красавица е била в кома. А портретите в рамки не бяха интересни или вълнуващи – просто си стояха на едно място.

Първия път, когато тя го покани у нас на вечеря, той ѝ донесе цветя. Никой от останалите не ѝ беше носил букети. Каза ѝ, че не е опитвал по-вкусно месно руло от нейното, а тя му се усмихна, изчерви се и му хвърли поглед изпод мигли. Радвах се, че е спряла да плаче за последното си гадже – оплешивяващ продавач на килими със съпруга, за чието съществуване бе премълчал.

Няколко седмици, преди да започне лятната

ваканция, Нийл помоли майка ми да се омъжи за него. Той ѝ купи пръстен, а тя му даде втори ключ за къщата ни, така че можеше да идва, когато си поиска – носеше ѝ цветя, изхвърляше декоративните възглавници и картините, които не му харесваха, но никога не се появяваше след десет вечерта, нито пък спеше у нас. Беше джентълмен – „старомоден“, както той сам обясняваше. Обичаше спретнатите кухненски плотове и семейните вечери. Забелязвах, че малкият златен годежен пръстен прави мама по-щастлива, отколкото я бях виждала от дълго време насам, затова се опитах и аз да бъда щастлива заради нея.

Нийл вече ни беше споменал, че има син, който учи в гимназията, но не ни беше обяснил нищо повече. Предполагах, че ще се окаже някакъв надут атлет, който играе в училищния отбор по ръгби, или може би някое по-младо копие на Нийл. Не си представях някого като Били.

През вечерта, в която най-после се запознахме с него, Нийл ни беше завел във „Форт Фън“ – комплекс с картинг писта близо до къщата ни, където разните сърфисти водеха гаджетата си да ядат торта в сладкарницата и играеха въздушен хокей. Беше от онзи тип места, в които мъжете като Нийл изобщо не стъпваха. По-късно си дадох сметка как се е опитвал да ни накара да повярваме, че умее да се забавлява.

Били закъсня. Нийл не каза нищо, но си личеше, че е бесен. Мъчеше се да се преструва, че всичко е наред, но виждах, че пръстите му оставят дълбоки вдлъбнатини в стиропорената чаш-

ка с безалкохолно. Докато чакахме, майка ми си играеше неспокойно с една салфетка – първо я мачкаше, а после започна да я къса на малки квадратчета.

Представях си как ще се окаже, че всичко това е просто една голяма измама и Нийл изобщо няма син. Във филмите на ужасите непрекъснато ставаха такива неща – мъжът си измисля цял фалшив живот и разказва на всички за страхотната си къща и съвършеното си семейство, а всъщност живее в някакво мазе и яде котки, или нещо подобно. Не вярвах, че наистина е така, но все пак си го представях, защото беше по-приятно от това да го гледам как на всеки две минути хвърля разгневени погледи към паркинга, а после се усмихва престорено на майка ми.

Тримата тъкмо се бяхме впуснали в една игра на площадката за минигольф, когато Били най-после се появи. Бяхме на десетата дупка, застанали пред вятърна мелница с размерите на градинска барака и боядисана във весели цветове, и се опитвахме да вкараме топката между въртящите се крила. Когато камарото нахлу с рев в паркинга, двигателят бучеше така, че всички се обърнаха към него. Били слезе и остави вратата да се затръшне сама след него. Носеше дънково яке, тежки кубинки с катарамы и най-готиното от всичко – имаше обеща. Някои от по-големите момчета в училище имаха кубинки и дънкови якета, но никое от тях нямаше обеща. Буйната коса, напръскана със спрей, и разкопчаната риза го караха да прилича на някой от метълите в мола или пък на

Дейвид Лий Рот.

Приближи се към нас, като мина право през игрището за миниголф. Прескочи една голяма пластмасова костенурка и стъпи на фалшивата трева.

Нийл го проследи с поглед с онова сурово, кисело изражение, което винаги се изписваше на лицето му, когато определи нещо като незадоволително според собствените му стандарти.

– Закъсня.

Били само сви рамене, без да поглежда баща си.

– Кажи „здравей“ на Максин.

Искаше ми се да обясня на Били, че не се казвам така – мразех да ми викат „Максин“ – но не го направих. Нямах да има никаква полза. Нийл продължаваше да ме нарича по този начин, независимо от всички пъти, в които го бях молила да спре.

Били ми кимна бавно и спокойно, сякаш вече се познавахме, а аз се усмигнах, стиснала стика за голф за вече запотената гумена дръжка. Мис-лех си колко по-готина щях да изглеждам от сега нататък. Колко щяха да ми завидят Нейт и Сайлъс. Вече си имах брат и това щеше да промени целия ми живот.

Малко по-късно двамата с Били отидохме при будките с панаирните игри, докато Нийл и майка ми се разхождаха заедно по дървената пътека на комплекса. Вече започваше да ми досажда да ги гледам как се лигавят като влюбени птички, но пузнах няколко монети в процепа и се опитах да не им обръщам внимание. Мама изглеждаше

много щастлива.

Играта, в която трябваше да уцелиш дупките на отсрещната стена с бейзболни топки, беше разположена на една площадка над картинг пистата. В края на площадката имаше парапет, на който да можеш да се облегнеш и да наблюдаваш как количките свистят насам-натам по наподобяващата осмица писта.

Били облегна лакти на парапета и отпусна небрежно длани пред себе си и с цигара между пръстите.

– Сюзън ми изглежда доста скучна.

Свих рамене. Да, беше нервна, тревожеше се прекалено и понякога не беше никак забавно да бъдеш около нея, но все пак ми беше майка.

Били изучаваше с поглед пистата. Имаше дълги мигли, като на момиче, и за пръв път забелязах начина, по който клепачите му често натежаваха и очите му почти се притваряха. По-късно обаче щях да разбера нещо повече за Били – той наистина изглеждаше така, сякаш никога не е напълно буден, освен... от време на време. Лицето му изведнъж се оживяваше и в тези момент беше невъзможно да познаеш какво се готви да направи или какво ще се случи.

– И така, Максин – поде той, като произнесе името ми като някаква шега.

Все едно не беше истинското ми име.

Прибрах косата си зад ушите и метнах една топка в дупката в ъгъла, която носеше сто точки. Машинката под процепа за монети избръмча и изплю няколко наградни талона.

– Не ме наричай така. Или „Макс“, или нищо.
Били ми хвърли поглед с отпуснато, безжизнено изражение. После на лицето му се изписа сънлива усмивка.

– Охо. Ама че си наперена.

Свих рамене. Не го чувах за пръв път.

– Само когато ме ядосат.

Той се засмя ниско и дрезгаво.

– Лудата Макс. Добре тогава.

Една от лампите на паркинга огряваше камарото – толкова синьо, че приличаше на създание от някоя паралелна вселена. На някакво чудовище. Искях да го докосна.

Били пак беше извърнал очи. Подпираше се на парапета с цигара в ръка и следеше с поглед как количките долу профучават покрай натрупаните от двете страни на пистата гуми. Запратих последната топка право в дупката за сто точки и си прибрах талоните.

– Искаш ли да се състезаваме?

Били изпръхтя и дръпна от цигарата.

– Защо ми е да си губя времето с някаква консервена кутия за картинг, когато мога да карам кола?

– И аз мога – заявих, макар да не беше съвсем вярно. Веднъж татко ми беше показал как се използва съединителя, докато чакахме на паркинга пред една закувалня.

Били дори не мигна. Само отметна глава назад и издиша тънка струйка дим.

– Ама разбира се – рече той с отегчена физиономия, но гласът му прозвуча почти дружелюбно.

– Наистина мога. Веднага, щом навърша шестнайсет, ще си купя един „Плимут“, модел „Баракуда“, и ще ида с него чак до крайбрежието.

– „Баракуда“, а? Доста конски сили като за малко момиченце.

– Е, и? Спокойно мога да се справя. Обзалагам се, че ще мога да подкарам дори твоята кола.

Били пристъпи по-близо до мен и се наведе така, че да ме погледне право в лицето. Миришеше остро и опасно – на спрей за коса и цигари. Продължаваше да се усмихва.

– Макс – рече той с лукав, напевен глас. – Ако си мислиш, че ще ти дам да припариш до колата ми, си в огромна грешка.

Но се усмихваше, докато го казваше. Накрая пак се засмя, стисна цигарата си с два пръста и я захвърли настрани. Очите му блестяха. Реших, че просто се майтапи, защото типовете като него винаги говореха по този начин. Например нехранимайковците и отрепките, които баща ми познаваше – всички, събиращи се в бар „Блек Дор Лаундж“ малко по-надолу по улицата, на която се намираше апартаментът му в Източен Холивуд. Когато пускаха шеги за лудата, смела щерка на Сам Мейфийлд или ме вземаха на подбив, задето съм харесвала някое момче, беше само на майтап. Били продължаваше да се извисява над мен и да се взира изпитателно в лицето ми.

– Ти си просто едно момиченце – повтори той. – Но предполагам, че дори малките хлапета знаят кои коли наистина ги бива, а?

– Разбира се – потвърдих аз.

Бях достатъчно глупава да повярвам, че това е началото на нещо хубаво. Че Нийл и Били Харгроув щяха да направят живота ни по-добър или поне сносен. Че щяхме да бъдем семейство.

Брена Йованов е израснала в хамбар, палатка и вигвам и учи у дома, вместо в училище, докато не постъпва в гимназията. Прекарва детството си в Арканзас, в град, гъсто населен със змии, където понякога от небето вали пуйки. Когато е на пет, се премества в Колорадо, където редовно вали сняг, но – никога пуйки. Авторка е на бестселърите „Подмененият“, „Помежду“, „Хартиена валентинка“ и „Демонично“. Последният ѝ роман е „Местата, които никой не познава“. Живее в Денвър.

brennayovanoff.com

 @brennayovanoff

 @brennayovanoff